

Právníká povolání - Irsko

Na překladu do jazyka, ve kterém se vám stránka právě zobrazuje, zatím pracujeme.

K dispozici jsou již tyto aktualizované překlady: [en](#)

Na této stránce naleznete přehled o právnických povoláních v Irsku.

Právníká povolání – úvod

Soudní moc státu je vykonávána prostřednictvím soudů v souladu s článkem 34 ústavy (Constitution) a některými zákony: zejména zákonem o soudech (zřízení a ustavení) z roku 1961 a zákonem o soudech (dodatečná ustanovení) z roku 1961 (Courts Act, 1961) v platném znění. Soudci jsou jmenováni z řad žadatelů vykonávajících právníká povolání. Při výkonu svých funkcí jsou zcela nezávislí. Tato nezávislost je obsažena v ústavě. Právníká povolání se dělí na advokáty (solicitors – kteří se zaměřují na přímou práci s klienty) a obhájce (barristers – kteří se specializují na obhajoby a vedení soudních sporů).

1. Soudci

Poradní výbor pro jmenování soudců určuje a informuje vládu o způsobilosti osob, které mají být jmenovány k výkonu soudcovské činnosti. Poradní výbor pro jmenování soudců (Judicial Appointments Advisory Board – JAAB) byl založen podle zákona o soudech a soudních úřednících z roku 1995 (Court and Courts Officers Act, 1995). Výbor sestává z předsedy Nejvyššího soudu (Chief Justice), předsedů Vrchního soudu, obvodního soudu a okresního soudu (Presidents of the High Court, Circuit Court, a District Court), Nejvyššího státního zástupce, navržených zástupců advokátní komory (Bar Council) a Sdružení právních zástupců (Law Society) a tří osob navržených ministrem spravedlnosti, rovnosti a právní reformy. Soudce jmenuje prezident na návrh vlády. Soudci jsou nezávislí a jsou vázáni pouze ústavou a zákonem. V souladu s ústavou se počet soudců stanoví zákonem.

Nejvyšší soud sestává z předsedy Nejvyššího soudu, který soudu předsedá, a sedmi řádných soudců nazývaných „soudci Nejvyššího soudu“. Členem Nejvyššího soudu je z *moci úřední* také předseda vrchního soudu. Vrchní soud sestává z předsedy vrchního soudu, který odpovídá za celkovou organizaci činnosti vrchního soudu, a z řádných soudců nazývaných „soudci vrchního soudu“. Členem vrchního soudu je z *moci úřední* také předseda Nejvyššího soudu a předseda obvodního soudu. Vrchní soud sestává z předsedy a 35 soudců. Obvodní soud sestává z předsedy obvodního soudu a z řádných soudců nazývaných „soudci obvodního soudu“. Předseda okresního soudu je z *moci úřední* také členem obvodního soudu. Okresní soud sestává z předsedy obvodního soudu a z dalších soudců nazývaných „soudci okresního soudu“. Platy soudců jsou čas od času stanovovány zákonem.

Soudci jsou jmenováni z právnických profesí kvalifikovaných advokátů nebo obhájců s dlouholetými zkušenostmi z vykonávání praxe (nikoli z výzkumu). Co se týče okresních soudů, čl. 29 odst. 2 zákona o soudech (doplňující ustanovení) z roku 1961 stanoví, že pro jmenování soudcem okresního soudu je kvalifikovaná osoba, která je obhájcem nebo advokátem vykonávajícím

praxi po dobu nejméně deseti let. Článek 30 zákona o soudech a soudních úřednících z roku 1995 stanoví, že pro jmenování soudcem obvodního soudu je kvalifikován advokát nebo obhájce s desetiletou praxí. Zákon o soudech a soudních úřednících z roku 2002 stanoví, že pro jmenování k vrchnímu nebo Nejvyššímu soudu je kvalifikovaná osoba, která je obhájcem nebo advokátem vykonávajícím praxi po dobu nejméně dvanácti let. Jak bylo uvedeno výše, jsou soudci nezávislí, protože jsou vázáni pouze ústavou a zákony, a jakmile se ujmou úřadu, učiní v souladu s článkem 34.5.1 ústavy toto prohlášení:

„Před Bohem všemohoucím slavnostně a upřímně slibuji a prohlašuji, že budu řádně, věrně a podle mého nejlepšího vědomí a svědomí vykonávat úřad předsedy Nejvyššího soudu (případně jiný úřad) bez bázně či zaujatosti, náklonnosti nebo nevěře vůči komukoli, a že budu hájit ústavu a zákony. Necht' mne řídit a pomáhá mi Bůh“.

Podle ústavy mohou být soudci vrchního soudu odvoláni pouze z důvodů zjištěného protiprávního chování nebo nezpůsobilosti, poté, co schválí příslušné rozhodnutí obě komory Oireachtas (irský parlament, dále jen „Oireachtas“). Zákon o soudech z roku 1924 a zákon o soudech (okresní soudy) z roku 1946 stanoví podobná zákonná ustanovení pro soudce obvodních a okresních soudů.

2. Nejvyšší státní zástupce a vrchní státní zástupce

Nejvyšší státní zástupce je „poradcem vlády ve věcech práva a právních stanovisek“, jak stanoví článek 30 ústavy. Nejvyšší státní zástupce je jmenován prezidentem na návrh předsedy vlády, dále také „Taoiseach“) a je povinen odstoupit, když odstoupí předseda vlády. Nejvyšší státní zástupce je obvykle advokát vykonávající praxi a v senior ním postavení. Neexistuje žádné nařízení, které by vyžadovalo, aby nejvyšší státní zástupce svou soukromou praxi ukončil, v posledních letech tomu tak ale je.

Nejvyšší státní zástupce jako právní poradce vlády podrobně zkoumá všechny návrhy zákonů, které vláda hodlá předložit ke schválení oběma komorám parlamentu (Oireachtas). Nejvyšší státní zástupce radí vládě také v mezinárodních záležitostech, například při ratifikaci mezinárodních dohod. Další funkcí nejvyššího státního zástupce je zastupovat veřejnost při prosazování veřejných práv. K tomu účelu slouží zahájení soudního řízení nebo obhajoba v řízení. Nejvyšší státní zástupce je sice jmenován předsedou vlády (Taoiseach), ale je na vládě nezávislý. Podle ústavy je nejvyšší státní zástupce hlavním obhájcem vždy tehdy, když je napadena ústavnost zákonů.

Před rokem 1976 byly všechny závažné trestné činy stíhány jménem nejvyššího státního zástupce. Ústava stanoví, že tuto funkci může vykonávat jiná osoba, která je k tomu oprávněna ze zákona. Proto byl zřízen úřad vrchního státního zástupce (Director of Public Prosecutions) podle článku 2 zákona o stíhání trestných činů z roku 1974, který vstoupil v platnost v roce 1976 – se záměrem, že tuto funkci bude vykonávat úředník nezávislý na politických vazbách. Vrchní státní zástupce je jmenován vládou, ale je státním zaměstnancem, a proto vrchní státní zástupce, na rozdíl od nejvyššího státního zástupce, při pádu vlády z funkce neodstupuje. Tím je zajištěna kontinuita ve stíhání trestných činů. Zákon z roku 1974 také stanoví, že vrchní státní zástupce má být při provádění svých povinností nezávislý. Vrchní státní zástupce může být odvolán z funkce vládou, ale jen po posouzení jeho zdravotního stavu nebo chování výborem, který sestává z předsedy Nejvyššího soudu, soudce vrchního soudu a nejvyššího státního zástupce.

☞ **Vrchní státní zástupce** tedy činí rozhodnutí, zda by osoba měla být obviněna z těžkého zločinu a co by mělo být obsahem obvinění. Všechny trestné činy jsou stíhány jménem vrchního státního zástupce, avšak většinu méně závažných trestných činů může stíhat ☞ **Gardaí** (irská policie) bez zaslání spisu vrchnímu státnímu zástupci. V těchto případech má vrchní státní zástupce právo dávat policii doporučení k tomu, jak má ve věci postupovat. I když vrchní státní zástupce převzal úlohu nejvyššího státního zástupce v trestním stíhání, nejvyšší státní zástupce si ji ponechá ve věcech mezinárodní povahy, jako například při extradici.

3. Zaměstnanci Soudní služby (Employees of the Courts Service)

Soudní služba zaměstnává soudní tajemníky a **soudní úředníky**.

Soudní úředníci odpovídají za obecnou správu soudů. Hlavní funkcí soudních tajemníků je asistovat soudci během zasedání soudu a zajistit efektivní řízení správy nezbytné pro hladké fungování soudů.

Soudní služba je nezávislý subjekt, který vznikl v listopadu 1999 a byl ustaven vládou podle zákona o Soudní službě z roku 1998. Podléhá ministru pro spravedlnost, rovnost a právní reformu a prostřednictvím tohoto ministra také vládě.

Soudní služba má pět úkolů:

- řídit soudy
- poskytovat podpůrné služby soudcům
- poskytovat veřejnosti informace o soudním systému
- obstarávat, spravovat a udržovat soudní budovy

- poskytovat služby uživatelům soudů

4 Šerif (The Sheriff)

Každé hrabství v Irsku má šerifa, který je státním zaměstnancem a k jehož povinnostem patří odebrání a prodej majetku za účelem vyrovnání dluhu v rámci výkonu rozhodnutí. Šerifové jsou jmenováni na základě zákona o soudních úřednících z roku 1945 a čl. 12 odst. 5 uvedeného zákona vymezuje jmenování osob, které jsou obhájcem nebo advokátem vykonávajícím praxi po dobu pěti let nebo osob, které působily nejméně pět let jako vedoucí úředník nebo jako hlavní tajemník zástupce šerifa nebo šerifa. Čl. 12 odst. 6 písm. g) uvedeného zákona stanoví, že podmínky zaměstnání každého šerifa, na kterého se vztahuje výše uvedený zákon, určuje ministr financí po konzultaci s ministrem spravedlnosti.

5. Advokáti (Solicitors)

Irská právnická společnost (The Law Society of Ireland) řídí vzdělávání studentů, kteří se chtějí stát advokáty, a má kázeňskou pravomoc nad kvalifikovanými advokáty. Aby se osoba mohla stát advokátem, musí působit jako advokátní koncipient po dobu tří let a absolvovat studijní cyklus pořádaný Irskou právnickou společností. Podmínkou přijetí do tohoto studijního cyklu je vysokoškolský nebo rovnocenný titul nebo vykonávání povolání obhájce nebo obdobného povolání – to je požadavek pro přijímací zkoušku. Po splnění těchto požadavků je nutné absolvovat závěrečnou zkoušku (dále jen „FE“) uvedené společnosti, která se dělí do částí označovaných FE-1, FE-2 a FE-3. Zkouška FE-1 sestává z osmi hlavních předmětů: práva společností, ústavního práva, smluvního práva, trestního práva, práva ekvity, práva Evropských společenství, pozemkového práva a práva občanskoprávních deliktů. Další části jsou studijní kurzy profesního charakteru. FE-2 se označuje jako profesní kurz a sestává z intenzivních přednášek po dobu 14 týdnů zakončených zkouškou a z odborného vzdělávání v praxi po dobu 18 měsíců jako součásti studia. Kurz FE-3 nebo pokročilý kurz sestává z intenzivních přednášek po dobu sedmi týdnů zakončených zkouškou. Po absolvování této části a po prokázání způsobilosti v irském jazyce je osoba oprávněna k zapsání na seznam advokátů. Podle článku 51 zákona o advokátech z roku 1994 se mohou kvalifikovaní obhájci stát advokáty bez nutnosti absolvovat úplný vzdělávací program předepsaný pro školené advokáty.

Každý kvalifikovaný advokát podléhá kázeňské pravomoci Právnické společnosti. Podle zákonů o advokátech z roku 1954 až 1994 je Kárný soud Právnické společnosti oprávněn prošetřovat obvinění z nepatřičného jednání, například zpronevěry peněz, a může věc postoupit předsedovi vrchního soudu. Předseda má pravomoc pozastavit výkon praxe advokáta a pozastavení zrušit. Kárný soud má právo požadovat vrácení finančních prostředků klientům, pokud zjistí, že advokát si účtoval příliš vysokou odměnu.

Právní nařízení č. 732 z roku 2003, nařízení Evropských společenství (ustavování právníků) z roku 2003, stanoví, že právníci členských států, kteří chtějí vykonávat odborné činnosti obhájce nebo advokáta, musí k tomu účelu požádat Advokátní komoru nebo Právnickou společnost o registraci. Žádost bude zvážena a bude-li přijata, bude vydáno osvědčení o registraci. Projednání odvolání proti odmítnutí Advokátní komory nebo Právnické společnosti náleží vrchnímu soudu.

6. Obhájci (Barristers)

Společnost „Honorable Society of King's Inns“ poskytuje postgraduální právnické vzdělání, které vede k udělení titulu „barrister-at-law“ (dále jen „obhájce“) těm, kdo chtějí vykonávat povolání obhájce, jak je tato profese všeobecně známa. „King's Inns“ funguje jako dobrovolná společnost pod kontrolou přisedících soudců společnosti „Honorable Society of King's Inns“, kterými jsou členové justice a starší obhájci. Přijetí do studijního cyklu je na základě přijímací zkoušky pro absolventy studia na „King's Inns“ nebo pro absolventy právnického studia. Doba studia pro získání diplomu v oboru práva trvá dva roky (neintenzivní), ale studium pro udělení titulu obhájce trvá jeden rok intenzivního studia nebo dva roky modulového dvouletého kurzu. Po úspěšném zakončení studia jmenuje studenty obhájcem u Nejvyššího soudu předseda Nejvyššího soudu a obhájci jsou zapsáni do seznamu soudních obhájců po slavnostním aktu. Aby mohli vykonávat placenou soudní práci, musí však ještě splnit další požadavky.

Aby mohli obhájci vykonávat svou profesi, musí být členy právní knihovny. Knihovna poskytuje místo pro další práci a přístup k právním textům a materiálům výměnou za roční poplatek. Dříve, než se obhájce stane členem právnické knihovny, musí si zvolit svého „mastery“ – ustaveného obhájce s nejméně pětiletými zkušenostmi. Pod jeho vedením, obvykle po dobu jednoho roku, je nově kvalifikovaný obhájce znám jako „praktikant“ (obhájce zabývající se nudnými a nezajímavými případy). „Master“ jej seznamuje s praktickou prací obhájce a obvykle od něj vyžaduje pomoc při sestavování soudních podání, právních rešerší a účast místo sebe u soudního řízení.

📄 [Rada Irské komory obhájců](#), která není statutárním subjektem, dohlíží na jednání obhájců. Rada je volena každý rok členy komory a vydává profesní kodex chování, který členové komory čas od času pozměňují. Tento kodex chování stanoví požadavky kladené na obhájce.

Zprávy o porušení kodexu chování prošetřuje výbor pro profesní praxi Komory obhájců, který zahrnuje nečleny této komory. Výbor má právo udělit pokuty a důtky a pozastavit členství nebo vyloučit člena z právnické knihovny. Odvolání proti jeho rozhodnutím lze podat odvolací radě, jejímiž členy jsou soudci obvodního soudu a také laický člen.

Obyčejně se požadovalo, aby obhájce přijímal pokyny od advokáta a přímý přístup k obhájcům byl zakázán. Tuto praxi prošetřovala Komise pro poctivé obchodní jednání, která ve své zprávě z roku 1990 stanovila, že všeobecný zákaz přímého přístupu je restriktivní praktikou, a doporučila jeho vypuštění z kodexu chování. Komise uznala, že v určitých případech je žádoucí trvalá účast advokáta. Komise doporučila, aby neexistovaly zákonné nebo jiné předpisy vyžadující fyzickou přítomnost advokáta u soudu, aby dával pokyny obhájci. Tato doporučení nebyla provedena úplně, avšak v kodexu chování došlo k řadě změn, aby byl umožněn přímý přístup některých schválených profesních orgánů.

Obhájci jsou buď mladší nebo seniorní právní zástupci. Dříve, než se členové Komory obhájců rozhodnou pro povolání seniorního právního zástupce, vykonávají obvykle řadu let praxi jako mladší právní zástupci. Není to otázka automatického povýšení a někteří mladší právní zástupci se rozhodnou, že o povýšení nepožádají. Většina obhájců obvykle uvažuje o funkci seniorního právního zástupce po patnáctileté praxi. Obhájce, který se chce stát starším právním zástupcem, požádá nejvyššího státního zástupce o schválení, ale skutečné jmenování provede vláda na radu nejvyššího státního zástupce, který se také spojí s předsedou Nejvyššího soudu, předsedou vrchního soudu a předsedou Komory obhájců.

Mladší právní zástupce zpravidla navrhuje a připravuje podání a vede soudní věci, obvykle u nižších soudů, nikoli však výlučně. Funkce seniorního právního zástupce by zahrnovaly přezkoumání navržených podání připravených mladším právním zástupcem a vedení obtížnějších případů u vrchního a Nejvyššího soudu.

7. Soudní tajemníci hrabství (County registrars)

 [Soudní tajemníci hrabství](#) jsou kvalifikovanými advokáty (solicitors), kteří jsou jmenováni vládou. Vykonávají funkce v rámci obvodních soudů (circuit courts) a zodpovídají za řízení oddělení obvodních soudů.

Plní také funkci **šerifů hrabství** (county sheriff) (vyjma Dublinu a Corku).

8. Notáři

Notáři jsou jmenováni předsedou Nejvyššího soudu, který zasedá při veřejném zasedání. Notář vykonává tyto základní funkce:

- ověřování dokumentů,
- ověřování a potvrzování pravosti podpisů na dokumentech,
- vyřizování notářských protestů týkajících se obchodních dokumentů, např. cizích směnek a vlastních směnek, a námořních záležitostí,
- přijímání místopřísežných prohlášení, deklarácí a (vyjma řízení u irských soudů) přísežných výpovědí.

Přihlášky se podávají prostřednictvím žádosti, ve které je uvedeno trvalé bydliště a povolání žadatele, počet notářů v okrese, počet obyvatel okresu a okolnosti prokazující nezbytnou potřebu notáře a/nebo jakým způsobem se volné místo objevilo. Žádost musí být potvrzena místopřísežným prohlášením žadatele, ke kterému je přiloženo osvědčení o způsobilosti podepsané obvykle šesti místními advokáty a šesti představiteli místní podnikatelské obce. Žádost se předkládá předsedovi Nejvyššího soudu oznámením o návrhu soudu doručeným prostřednictvím kanceláře Nejvyššího soudu tajemníkovi Fakulty notářského studia v Irsku, tajemníkovi Právnické společnosti a všem notářům vykonávajícím praxi v hrabství, kde má žadatel bydliště, a také v sousedních hrabstvích.

Obecnou praxí je jmenovat notářem jen advokáty. Jestliže osoba, která není advokátem, požádá o jmenování notářem, bude Právnická společnost požadovat, aby žadatel dal závazný slib předsedovi Nejvyššího soudu, že se nebude zabývat prováděním majetkových převodů nebo právnické činnosti, kterou vykonává obvykle advokát. Všichni žadatelé o jmenování notářem musí nejdříve složit zkoušku stanovenou Fakultou notářského studia v Irsku.

Pozn.:

Dotazy na současné odměňování nejvyššího státního zástupce, vrchního státního zástupce, soudních úředníků a šerifů lze

- zaslat [elektronicky](#) nebo
- poštou na adresu Human Resources, Department of Finance, Merrion Street, Dublin 2.

Obhájci jsou osoby samostatně výdělečně činné a jejich výdělky se velmi liší.

Advokáti mohou být samostatně výdělečně činní na základě toho, že mají vlastní praxi nebo zaměstnance, a jejich výdělky se také velmi liší.

Notáři účtují odměny za notářsky ověřený dokument. Účtované poplatky nejsou upraveny zákonem, ale notáři obvykle účtují na základě času, cesty a podle výše obvykle účtované odborníkem za služby.

Originální verzi stránky (v jazyce příslušného členského státu) provozuje daný členský stát. Překlad pořídily útvary Evropské komise. Je možné, že změny, které v originální verzi případně provedly orgány daného členského státu, nebyly ještě do překladů zapracovány. Evropská komise vylučuje jakoukoli odpovědnost za jakékoli informace nebo údaje obsažené nebo uvedené v tomto dokumentu. Předpisy v oblasti autorských práv členských států odpovědných za tuto stránku naleznete v právním oznámení.

Poslední aktualizace: 20/11/2018